

Arrest

nr. 186 477 van 5 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 22 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan de verzoeker op 19 juni 2014 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoeker, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. VAN ROSSEM, en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, komt op 7 maart 2000 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 8 maart 2010 asiel aan. Op 27 april 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 19 juli 2002 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van de verzoeker. Bij arrest nr. 121.451 van 9 juli 2003 verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.2. Op 22 oktober 2003 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 13 juli 2005 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 18 augustus 2005 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Op 12 december 2005 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 6 april 2006 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Op 6 december 2007 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 9425 van 31 maart 2008 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.5. Op 4 januari 2008 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 9426 van 31 maart 2008 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.6. Op 8 mei 2008 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 4 februari 2009 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 27 845 van 27 mei 2009 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing. De Raad van State beslist bij beschikking nr. 4665 van 10 juli 2009 dat het cassatieberoep tegen dit arrest niet toelaatbaar is.

1.7. Op 7 april 2009 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 31 augustus 2009 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.8. Op 2 oktober 2009 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 15 juni 2010 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.9. Op 19 oktober 2009 dient de verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 15 juni 2010 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.10. Op 14 januari 2010 dient de verzoeker een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 23 juli 2010 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.11. Op 9 maart 2010 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 3 augustus 2010 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.12. Op 16 augustus 2010 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 30 mei 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.12.1. Op 6 januari 2014 wordt de aanvraag uit punt 1.12. ongegrond bevonden en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 123 355 van 29 april 2014 vernietigt de Raad deze beslissingen.

1.12.2. Op 11 juni 2014 wordt de aanvraag uit punt 1.12. opnieuw ongegrond bevonden. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 19 juni 2014 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.08.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 30.05.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor S., A. B. (...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd.04.06.2014 in gesloten omslag).

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : attesten school en inburgering etc.) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene/n. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan S., A. B. (...) te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN S., A. B. (...) ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

(...)"

1.13. Op 7 maart 2014 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.13.1. Op 11 april 2014 wordt de aanvraag uit punt 1.13. onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Nadat deze beslissingen op 3 juni 2014 worden ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest nr. 130 378 van 29 september 2014 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.13.2. Op 12 juni 2014 wordt de aanvraag uit punt 1.13. opnieuw onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 156 497.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

Met toepassing van artikel 39/68-3, § 3, van de Vreemdelingenwet werd in de beschikking van 13 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2017, opgenomen dat de voorzitter van oordeel is dat artikel 39/68-3, § 2, van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

Artikel 39/68-3, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Indien een verzoekende partij een ontvankelijk verzoekschrift indient tegen een beslissing genomen op basis van artikel 9ter terwijl een beroep tegen een eerdere tegen hem getroffen beslissing op basis van artikel 9ter nog hangende is, oordeelt de Raad op grond van het laatst ingediende verzoekschrift. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij zij haar belang aantoot.”

De Raad stelt evenwel vast dat onderhavig beroep op dezelfde dag, zijnde 22 juli 2014, werd ingediend als het beroep gekend onder rolnummer 156 497. Bijgevolg was op het ogenblik van de indiening van het beroep gekend onder rolnummer 156 497 onderhavig beroep nog niet hangende, aangezien het dezelfde dag werd ingediend als het beroep gekend onder rolnummer 156 497 en kan er aldus ook geen toepassing gemaakt worden van artikel 39/68-3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: koninklijk besluit van 17 mei 2007), van de *“motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991”*, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van een schending van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoeker d.d. 16.08.2010 artikel 9 ter, ongegrond is.

Redenen:

(...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als ongegrond kan worden beschouwd.

Verzoeker diende zijn aanvraag in op 16.08.2010. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard en verzoeker werd in het bezit gesteld van een AI.

Verzoeker wenst dan ook de volgende opmerkingen te maken:

1) Aangaande de gezondheidstoestand van verzoeker

Verzoeker diende zijn aanvraag in op 16.08.2010. Daarbij voegde hij een medisch attest opgesteld door de behandelende geneesheer. Bovendien vulde hij zijn aanvraag, gedurende de loop van de procedure, verschillende malen aan.

Dat verzoeker niet begrijpt waarom DVZ in zijn beslissing stelt dat de aandoeningen van verzoeker geen bedreiging zouden inhouden voor zijn leven. Verzoeker lijdt immers aan diabetes type II en hypercholesterolemie. Dit wordt bovendien bevestigd door de arts-attaché!

Verskillende medische attesten bevestigen expliciet dat verzoeker adequaat en regelmatig opgevolgd dient te worden, dat dit al een indicatie is van de graad van ernst.

Bovendien dient verzoeker medicatie in te nemen. Dat dit eveneens een indicatie geeft van de graad van ernst van de aandoening.

In dit attest waarin bevestigd wordt dat verzoeker ernstig ziek is en behandeld dient te worden, stelt de arts-attaché van DVZ dat de ziekte niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in §1 eerste lid.

Artikel 1 §1 vermeldt het volgende:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige ¹ en recente² inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift ¹ dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag² vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid, tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Uit het voorgaande blijkt dus dat verzoeker een standaard medisch getuigschrift moest voegen waarin gesteld wordt op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Verzoeker lijdt aan diabetes, type II waarbij een nauwgezette opvolging vereist is.

Hoe kan een ziekte waarbij men in het beste geval, slechts onder de juiste medische omstandigheden kan spreken over een stabilisatie van de symptomen en men spreekt over een levensbedreigende aandoening en levenslange behandeling, geen reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit ??

Men mag ervan uitgaan dat het hier gaat over een aandoening die nauwgezette zorg en opvolging vereist. Dit wordt ook bevestigd door de behandelende geneesheer.

Bovendien acht de behandelende geneesheer het absoluut noodzakelijk dat verzoeker de nodige hulp en ondersteuning krijgt. Deze hulp en ondersteuning kan verzoeker niet krijgen in zijn land van herkomst!

Dat verzoeker reeds meer dan 13 jaar niet meer in zijn land van herkomst is geweest. Tot wie zou hij zich moeten richten voor hulp en ondersteuning? Hij heeft daar immers niets of niemand meer!

Zelfs voor een tijdelijke terugkeer, die sowieso onmogelijk is gezien de medische problematiek van verzoeker, is er geen onderkomen of verblijf voor verzoeker.

Ook de ontvankelijkheidsbeslissing van DVZ geeft een zekere indicatie over de graad van ernst van de aandoening van verzoeker.

Dat het duidelijk mag blijken dat de behandelende geneesheer de ernst van de aandoening anders inschat dan de arts-attaché.

Dat dit te wijten is aan het feit dat de behandelende geneesheer verzoeker wel heeft kunnen en willen onderzoeken, en de arts-attaché zich slechts baseert op enkele medische attesten en helemaal geen onderzoek verricht. Dat dit onzorgvuldig is van de arts-attaché aangezien de medische situatie niet correct ingeschat wordt en hij zijn advies baseert op enkele van de gevoegde stukken en zelfs de stukken die hij dan wel zou nagekeken hebben ontkrachten reeds zijn opmerking dat zijn gewicht zou blijven toenemen.

Uit de medische stukken blijkt duidelijk dat het gewicht van verzoeker afneemt. Het is dan ook flagrant fout van de arts-attaché om het tegengestelde te beweren.

Hieruit blijkt dat de arts-attaché tot een héél andere conclusie zou gekomen zijn, indien hij het dossier en verzoeker, grondig zou onderzocht hebben!

De medische aanvraag en de ingediende medische attesten beantwoorden volledig aan het ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

Verzoeker is ernstig ziek! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken!

Verzoeker kan onvoldoende afleiden waarom men geen rekening houdt met alle door hem aangehaalde elementen en stukken.

Uit de acties van verwerende partij blijkt dat zij niet de minste intentie hebben gehad om de actuele situatie te kennen of zelfs maar te willen onderzoeken !

Dient DVZ er niet op gewezen te worden de aanvraag van verzoeker conform te behandelen en de geldende regelgeving toe te passen?!

DVZ dient te onderzoeken of zijn aandoening een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit, ze dient niet te bepalen in welke mate!

Uit het voorgaande blijkt dus zeer duidelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is!

Verzoeker kan op onvoldoende afleiden waarom men geen rekening houdt met de door hem aangehaalde elementen en stukken. Indien DVZ dit gedaan had, hadden zij wel degelijk tot de conclusie gekomen dat verzoeker ernstig ziek is en dat de enige oplossing recht op verblijf is voor hem!

Dat zowel de aanvraag dd. 16.08.2010 als diegene dd. 07.03.2014 (en de bijbehorende stukken) behoren samen tot het administratief dossier van verzoeker.

Dat verwerende partij het administratief dossier in zijn geheel dient te onderzoeken!

Indien de arts-attaché verzoeker onderzocht had, zou hij tot dezelfde conclusie gekomen zijn als de behandelende geneesheer, namelijk dat verzoeker ernstig ziek is en dat de enige oplossing recht op verblijf is voor hem.

Dat uit het advies van de arts-attaché het lijkt alsof dat dit genomen is om een beslissing tot ongegrondheid te bekomen en NIET om de werkelijke gezondheidstoestand van verzoeker te beoordelen.

Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan niet kennelijk beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1 .

In dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt. De verwerende partij zou tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij het medisch

dossier met de nodige zorg en aandacht hadden nagelezen of verzoeker met de nodige zorg onderzocht hadden.

Dit getuigt zonder enige twijfel van het gegeven dat de verwerende partij heeft nagelaten het medisch dossier grondig te analyseren, maar slechts heel oppervlakkig heeft bekeken, hetgeen tevens heeft bijgedragen tot de conclusie dat de ziekte niet zou beantwoorden aan de ziekte zoals omschreven in §1 van de Vreemdelingenwet. Minstens heeft de arts-attaché niet de actuele situatie willen beoordelen of onderzoeken.

De arts-attaché stelt zonder enig lichamelijk onderzoek dat een dieet en voldoende lichaamsbeweging zouden volstaan en dat medicatie zelfs niet nodig zou zijn... Dit lijkt onzorgvuldig en zelfs gevaarlijk!

Indien men het medisch getuigschrift en het administratief dossier van verzoeker in zijn geheel bestudeert en ALLE attesten en getuigschriften in overweging neemt, blijkt wel degelijk dat verzoeker aan een aandoening lijdt die levensbedreigend is en een reëel risico vormt voor zijn fysieke integriteit, indien verzoeker dient terug te keren.

Indien men de actuele situatie echt wil beoordelen dient verzoeker uiteraard onderzocht te worden, hetgeen men ook hier nalaat.

Dat het duidelijk mag blijken dat de arts-attaché geen rekening heeft gehouden met de medische toestand van verzoeker, in het nemen van zijn beslissing.

Uit de motivering van de arts-attaché lijkt het alsof verzoeker reeds een vergevorderde aandoening van zijn ziekte moet hebben of halfdood moet zijn, alvorens zijn aanvraag ontvankelijk en gegrond zou verklaard worden!

Dit is onredelijk van DVZ en maakt een flagrante schending uit van het redelijkheidsbeginsel!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." ¹

DVZ dient te onderzoeken of zijn aandoening een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit, ze dient niet te bepalen in welke mate!

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Dit werd recent ook bekrachtigd door verscheidene arresten van uw Raad.

Arrest nr. 92 397 van 29 november 2012 stelt het volgende:

"Aldus blijkt dat de ambtenaar- geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend interpreteert."

Dat dit onredelijk is en onzorgvuldig van DVZ. In eerste instantie werd de aanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaard! Dat dit dan ook reeds een indicatie geeft over de graad van ernst!

Bovendien is het op zijn minst opvallend te noemen dat men de aandoening van verzoeker gedurende meer dan twee jaar en half wel ernstig genoeg achtte om hem in het bezit te stellen van een AI en nu zonder enig onderzoek stelt dat dieet en voldoende lichaamsbeweging zouden volstaan. Het afleveren van een AI spreekt dit reeds tegen.

Bezwaarlijk kan men stellen dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is. Na verzoeker meer dan drie jaar in het bezit te hebben gesteld van een AI tracht men zich er nu gemakkelijk van af te maken door te stellen dat vermageren en voldoende beweging zouden voldoen.

Dat DVZ het vertrouwensbeginsel op deze manier flagrant schendt!

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat een partij mag vertrouwen op uitspraken en uitgaan van gedragingen van de wederpartij. DVZ heeft na een procedure van meer dan vier jaar, waarvan hij meer dan drie jaar legaal op het grondgebied verblijft, de aanvraag van verzoeker ongegrond verklaard.

Het mag duidelijk zijn dat dit het vertrouwensbeginsel schendt! Uit de acties van verwerende partij bleek op geen enkele wijze dat de aanvraag van verzoeker ongegrond verklaard zou worden!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er enkel op gericht is om de aanvraag van verzoeker ongegrond te verklaren en de aanvraag van verzoeker niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat DVZ bovendien het rechtzekerheidsbeginsel eveneens flagrant schendt!

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur.

Verzoeker diende een aanvraag in op 16.08.2010 en diende vervolgens bijna vier jaar te wachten op een definitieve beslissing. Deze werkwijze van DVZ creëerde dan ook verwachtingen in hoofde van verzoeker!

Het is kennelijk onredelijk om de aanvraag van verzoeker, na hem voor meer dan drie jaar in het bezit te stellen van legaal verblijf, ongegrond te verklaren.

Dat DVZ rekening dient te houden met ALLE elementen en stukken in het dossier.

Het feit dat zij dit niet doet, is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

*De arts- attaché stelt enkel dat de ziekte niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in §1 . Hoe kan een ziekte waarbij men levenslang behandeld dient te worden geen reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit ??
Immers dit is wat § 1 stelt.*

Verzoeker is ernstig ziek! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken!

Bovendien is het totaal onbegrijpelijk waarom de nieuwe motivering van verzoeker, bijna letterlijk dezelfde motivering weergeeft dan de twee vorige, ingetrokken en vernietigde beslissingen en er geen rekening gehouden wordt met de eerdere arresten van uw Raad.

Dat hier sprake is van een schending van het "Non bis in idem"-beginsel!!

DVZ kan perfect een nieuwe beslissing nemen! Maar het is onmogelijk voor hen om, op basis van dezelfde aanvraag, keer op keer een beslissing te nemen die eerder reeds ingetrokken werd!

De vorige beslissingen van DVZ werd vernietigd door uw Raad. Zij mogen en kunnen deze motivering niet opnieuw gebruiken!!

Toch blijft men dit keer op keer doen. Dit is hemeltergend en onaanvaardbaar!

DVZ lijkt de ratio legis van de procedure en zelfs de beslissingen van uw Raad naast zich neer te leggen door, na de vorige beslissing te hebben moeten intrekken, deze procedure nogmaals met de voeten te treden en uw Raad andermaal tot tussenkomst te verplichten.

Dient DVZ er niet op gewezen te worden de aanvraag van verzoeker conform te behandelen en de geldende regelgeving toe te passen?!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij spijkers op laag water zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

2) Aangaande de situatie in Nepal

Verzoeker is een vreemdeling die aan een ernstige ziekte lijdt en niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Toch is er in de beslissing niets terug te vinden over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze medicijnen in Nepal. DVZ faalt erin om dit te onderzoeken alhoewel de behandelende geneesheer specifiek vermeldt dat de inname van medicatie nodig is!

Dat het bijgevolg onbegrijpelijk is voor verzoeker waarom DVZ de beschikbaarheid van deze medicatie in het land van herkomst niet onderzoekt.

Er is helemaal geen vermelding of verwijzing naar de medicatie die verzoeker dient te nemen, alhoewel dit duidelijk vermeld staat in de bijgevoegde medische attesten.

Is dit een bewuste keuze of loutere onzorgvuldigheid?!

DVZ heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en stelt zonder onderzoek en zonder concrete elementen dat de aanvraag geweigerd dient te worden.

Het is voor verzoeker totaal onbegrijpelijk waarom men weigert met alle stukken en de medische toestand van verzoeker rekening te houden.

Het lijkt alsof DVZ er enkel op gericht is om redenen te zoeken om de situatie in het land van herkomst niet te moeten onderzoeken of aanvragen te weigeren. Dat dit dan ook onredelijk is en men de intentie van een aanvraag om medische redenen volledig naast zich neerlegt.

Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. 108 524/11 van uw Raad: "Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te zijn 'gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.'

Uw raad blijft zich duidelijk uitspreken over deze kwestie.

Arrest nr. 105 052 van 14.06.2013 stelt immers het volgende:

"Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan is of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst."

Ook arrest nr. 108 656 van 28.08.2013 is zeer duidelijk:

"Daargelaten de vraag of verweerder terecht heeft vastgesteld dat verzoekster niet lijdt aan ziekte die een reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit inhoudt, dient te worden vastgesteld dat het gegeven dat niet werd nagegaan of de aangehaalde medische aandoening van de verzoekster een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst strijdig is met de hierboven vermelde artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat dit aspect expliciet voorziet."

Uit arrest nr. 107 337 van 25.07.2013 , arrest nr 107 483 van 26.07.2013 en latere arresten van uw Raad blijkt ondertussen duidelijk dat dit vaste rechtspraak geworden is.

Meer nog! De vorige beslissing van verzoeker werd omwille van deze reden vernietigd!

Arrest nr 123 355 van 29.04.2014 (aangaande de vorige beslissing van verzoeker) stelt immers het volgende:

"De bestreden beslissing van 6 januari 2014 houdende de ongegrondheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, schendt dan ook artikel 9ter van de vreemdelingenwet in die mate dat het bestuur een enger beoordelingscriterium hanteert dan dat van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. "

Toch weigert verwerende partij, nogmaals, de situatie in het land van herkomst te onderzoeken. Dit is onaanvaardbaar!

Een ziekte die in België behandelbaar is en hier geen mensonterende of levensbedreigende situatie inhoudt kan dat uiteraard wel zijn in het land van herkomst!

Het feit dat verwerende partij desondanks de situatie in het land van herkomst weigert te onderzoeken, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel!

Bovendien dient verwerende partij er rekening mee te houden dat verzoeker meer dan 13 jaar niet meer in zijn land van herkomst is geweest. Tot wie zou hij zich kunnen richten voor hulp en ondersteuning?!

Verzoeker begrijpt niet waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen en stukken die hij aanhaalt in zijn verzoekschrift.

3) Aangaande de "niet-medische" elementen aangehaald in de aanvraag van verzoeker

Dat verzoeker zeer goed op de hoogte is van het feit dat er twee verschillende soorten procedures zijn om geregulariseerd te worden.

Toch is verzoeker van mening dat deze elementen wel degelijk in overweging dienen genomen te worden inzake zijn aanvraag op basis van art 9ter van de vreemdelingenwet.

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat verwerende partij stelt dat in het verzoekschrift andere argumenten zouden aangevoerd worden. Dat dit geenszins het geval is!

Verzoeker voegde deze stukken in de loop van de procedure, ze werden geenszins aangehaald in het verzoekschrift!

Uit de briefwisseling verstuurd aan DVZ is duidelijk af te leiden dat deze zowel gericht is aan het bureau voor art 9bis als 9ter. Het is dan ook frappant dat de stukken voor 9bis in dit dossier wel besproken worden en deze voor 9ter niet.

De situatie in het land van herkomst en de duurzame bindingen van verzoeker dienen wel degelijk in overweging genomen te worden. Verzoeker verblijft al 14 jaar in België!

Hoe kan hij geacht worden terug te keren naar Nepal, en helemaal alleen in te staan voor zijn onderhoud terwijl hij ernstig ziek is?! Hij heeft niets of niemand meer in zijn land van herkomst.

Integendeel tot wat DVZ stelt, dienen zij hier wel degelijk rekening mee te houden in de beoordeling van zijn aanvraag.

Het feit dat zij dit weigeren te doen, maakt een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel EN het motiveringsbeginsel.

A.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."¹²

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier alvorens een beslissing te nemen, en dus eveneens met het feit dat er sprake is van duurzame bindingen die een eventuele terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk maken.

Bovendien schendt DVZ eveneens de motiveringsplicht.

De materiële motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).³

Indien DVZ van mening is dat zij geen rekening dienen te houden met de sociale situatie (en dus de beschikbaarheid van medicatie en de medische infrastructuur en toegankelijkheid in Nepal), dienen zij dit uitgebreid en gefundeerd te motiveren.

Verzoeker kan uit de bestreden beslissing op geen enkele manier afleiden waarom DVZ geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker nood heeft aan regelmatige opvolging en medicatie en, of hij deze kan bekomen in zijn land van herkomst.

Tevens dient te worden onderzocht of er sprake kan zijn van een mensonterende behandeling in het land van herkomst, (zie voorgaande arresten)

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker dan ook helemaal niet inziet waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen en stukken die hij aanhaalt in zijn verzoekschrift.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van het feit dat deze beslissing de materiële motiveringplicht, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.”

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het enige middel roept verzoeker de schending in van artikelen 9ter en 62 Vreemdelingenwet, van artikel 7 KB van 17 mei 2007, van de motiveringplicht, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat hij op 7 maart 2014 een nieuwe aanvraag 9ter heeft ingediend, hetgeen bevestigt dat hij nog steeds lijdt aan dezelfde ernstige ziekte.

Hij verwijt de arts-adviseur geen onderzoek te hebben gevoerd naar de 'hypercholesterolemie'.

Hij is overtuigd dat hij de nodige behandeling niet kan krijgen in Nepal.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat zij specifiek oordeelt over de aanvraag en de voorgelegde documenten in het kader van die aanvraag en dat zij geen andere documenten onderzoekt die voorgelegd werden in het kader van andere aanvragen, die eveneens individueel behandeld worden.

De aanvraag 9ter, ingediend op 16 augustus 2010, werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard omdat de arts-adviseur vastgesteld heeft in zijn advies van 4 juni 2014 dat de aandoeningen geen reëel risico

inhouden voor het leven of de fysieke integriteit noch een risico op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Uit de voorgelegde medische attesten in het kader van deze aanvraag blijkt dat verzoeker aan diabetes en hyperlipidemie lijdt.

De arts-adviseur heeft geadviseerd dat deze aandoeningen actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit.

De behandeling voor deze aandoeningen bestaat uit dieet en voldoende lichaamsbeweging en er zijn geen aanwijzingen dat dit in casu niet zou volstaan. De arts-adviseur stelde vast dat uit het dossier blijkt dat er geen enkele inspanning werd gedaan daar verzoeker in gewicht blijft toenemen.

Er bestaat actueel geen reëel risico op onmenselijke en vernederende behandelingen wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing geen onderzoek wordt gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medicatie in Nepal.

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker niet duidelijk maakt welke medicatie hij precies nodig heeft. Uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat de aandoeningen behandeld kunnen worden met dieet en voldoende lichaamsbeweging.

Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 voorziet geen bescherming tegen een hypothetische toekomstige evolutie of een loutere eventualiteit dat een risico zoals omschreven in het eerste lid, §1 van die bepaling aanwezig zou zijn.

Verzoeker kan niet dienstig op absolute wijze aanvoeren dat het reëel risico op een op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf, niet zou kunnen worden beoordeeld zonder de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf na te gaan.

Uit de wet volgt immers dat de afwezigheid van een adequate behandeling alsnog aanleiding moet kunnen geven tot het bedoelde risico op een mensonterende behandeling.

Niet elke natuurlijk voorkomende ziekte die niet behandeld wordt stelt een individu bloot aan een mensonterende behandeling.

In zijn advies maakt de arts-adviseur duidelijk waarom het onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden niet wordt gevoerd. Na de bespreking van de ziektebeelden aan de hand van de medische informatie hem door verzoeker ter beschikking gesteld, concludeert hij dat de eventuele afwezigheid van een behandeling in het land van herkomst geen onmenselijke of vernederende behandeling kan uitmaken en dit omwille van redenen eigen aan de medische problematiek zelf.

Gezien in de bestreden beslissing uitdrukkelijk de redenen worden aangegeven waarom geen sprake kan zijn van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf en dit omwille van redenen eigen aan de medische problematiek zelf, en verzoekende partij niet aantoonde dat de beoordeling van haar medische toestand kennelijk foutief of onredelijk zou zijn, is voldaan aan de vereisten van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De determinerende juridische en feitelijke motieven op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen worden erin vermeld, met name artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer de ingeroepen medische problematiek niet heeft weerhouden omdat geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling aanwezig is.

Tevens worden in het advies van de arts-adviseur, dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, de feitelijke medische elementen waarop hij zijn advies steunt weergegeven.

De bestreden beslissing wordt gesteund op een correcte feitenvinding.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De arts-adviseur heeft rekening gehouden met alle voorgelegde documenten in het kader van betrokken aanvraag. Uit de medische gegevens bleek dat de aandoeningen geen risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit, noch op onmenselijke en vernederende behandelingen.

Wat betreft de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel stelt de Raad vast dat het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

Verzoeker toont de ingeroepen schendingen niet aan.

Het middel is ongegrond.”

4.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 en het gelijkheidsbeginsel door de bestreden beslissing geschonden acht.

4.3.1.2. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. De verzoeker verduidelijkt niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd. Evenmin wordt in het middel uiteengezet op welke wijze de artikelen 4 en volgende van de voornoemde wet van 29 juli 1991 geschonden worden geacht.

4.3.1.3. Het enig middel is, wat deze onderdelen betreft, niet-ontvankelijk.

4.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoeker ingediende aanvraag ongegrond is nu “uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit” of “aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft”, waarbij wordt verwezen naar het verslag van de arts-adviseur van 4 juni 2014. In dit medisch advies, dat onder gesloten omslag samen met de bestreden beslissing aan de verzoeker werd overhandigd en dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt toegelicht dat de verzoeker lijdt aan diabetes en hyperlipidemie, dat “(a)angaande deze aandoeningen geldt dat behandeling in eerste instantie dient te bestaan uit dieet en voldoende lichaamsbeweging”, dat er “geen aanwijzingen (zijn) dat dit in casu niet zou volstaan” en dat “(u)it het dossier valt af te leiden dat er op dit vlak geen enkele inspanning wordt gedaan daar betrokkene in gewicht blijft toenemen”. De arts-adviseur leidt hieruit af

dat er “*actueel geen risico (bestaat) op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst*”.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan een machtiging tot verblijf bij de minister, *c.q.* de staatssecretaris, of zijn gemachtigde worden aangevraagd door “*(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft*”. Deze bepaling houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in (*cf.* RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Te dezen laat de verzoeker gelden dat verschillende medische attesten bevestigen dat hij adequaat en regelmatig dient te worden opgevolgd, wat een indicatie geeft van de graad van ernst van zijn ziekte, evenals het gegeven dat zijn aanvraag ontvankelijk werd verklaard en het gegeven dat hij medicijnen dient te nemen. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat de arts-adviseur zich in zijn advies van 4 juni 2014 niet uitspreekt over de ernst van de aandoeningen, doch stelt dat er geen aanwijzingen zijn dat een behandeling die bestaat uit een dieet en voldoende lichaamsbeweging niet zou volstaan. De verzoeker slaagt er met zijn betoog dan ook niet in de concrete vaststellingen van de arts-adviseur in zijn advies van 4 juni 2014, zoals *supra*, onder punt 4.3.2., weergegeven, te weerleggen of te ontkrachten. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de arts-adviseur van de door hem voorgelegde medische getuigschriften, zonder *in concreto* de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

De verzoeker werpt verder op dat het onzorgvuldig is van de arts-adviseur om zich slechts te baseren op de voorgelegde medische attesten en hem niet te onderzoeken, wat volgens hem tot een andere inschatting van de ernst van de aandoening zou hebben geleid. Uit de bewoordingen van artikel 9ter, § 1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet blijkt evenwel dat de ambtenaar-geneesheer indien hij dit nodig acht de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Van enige verplichting om de betrokkene aan een fysiek onderzoek te onderwerpen is dan ook geen sprake. Het behoort bijgevolg tot de discretionaire bevoegdheid van de arts-adviseur om te oordelen of hij het nodig acht om de verzoeker aan een bijkomend fysiek medisch onderzoek te onderwerpen. De Raad kan deze beoordeling niet overdoen, maar deze enkel onwettig bevinden wanneer zij zou getuigen van

een kennelijk onredelijk handelen of wanneer bij de medische beoordeling essentiële elementen uit het dossier zouden zijn miskend. De verzoeker toont zulks echter niet aan. Hij beperkt zich in het verzoekschrift tot een theoretische en algemene kritiek zonder *in concreto* aan te tonen dat de arts-adviseur, door een medische beoordeling door te voeren op grond van de door hem aangeleverde medische attesten zonder hem daarbij fysiek te onderzoeken, een kennelijk onredelijke of onjuiste medische beoordeling zou hebben gemaakt van zijn medische problematiek.

De verzoeker werpt op dat de motivatie van de arts-adviseur dat hij "*in gewicht blijft toenemen*" flagrant fout is en dat net uit de medische stukken blijkt dat zijn gewicht afneemt. Hij licht evenwel niet *in concreto* toe uit welk specifiek stuk dit zou moeten blijken. Uit het medisch attest van dokter G. V. van 7 februari 2013, zijnde het meest recente attest dat werd voorgelegd, blijkt het volgende:

"*Klinisch onderzoek*

(...)

Gewicht: 71.6 → 73.3 → 70.8 → 76.4 → 74 → 77* → 74.7kg voor 1.65 cm.

BMI: 26.1 → 28 → 27.5"

Hoewel er schommelingen zijn in deze cijfers, blijkt eruit dat de verzoeker *in globo* in gewicht is toegenomen. De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat hij in gewicht is afgenomen. Minstens licht hij niet afdoende toe waaruit dit zou moeten blijken. Aldus maakt de verzoeker niet *in concreto* aannemelijk dat de arts-adviseur op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze uit de stukken van het dossier heeft afgeleid dat er geen enkele inspanning wordt gedaan op het vlak van dieet of lichaamsbeweging, daar hij "*in gewicht blijft toenemen*".

De verzoeker stelt verder dat hij niet kan afleiden waarom geen rekening wordt gehouden met alle door hem aangehaalde elementen, doch hij laat na te verduidelijken met welke specifieke elementen dan wel geen rekening zou zijn gehouden. Met een dergelijk vaag betoog maakt hij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze genomen is.

De verzoeker laat gelden dat zowel zijn aanvraag van 16 augustus 2010 als diegene van 7 maart 2014 zich in het administratief dossier bevinden en dat het administratief dossier in zijn geheel dient te worden onderzocht. In zoverre de verzoeker hiermee tracht voor te houden dat bij de beoordeling van de aanvraag van 16 augustus 2010 tevens rekening diende te worden gehouden met de elementen die werden voorgelegd naar aanleiding van de aanvraag van 7 maart 2014 wordt erop gewezen dat elke aanvraag apart dient te worden beoordeeld. Het stond de verzoeker overigens vrij om er van af te zien om een nieuwe aanvraag in te dienen en in het kader van zijn aanvraag van 16 augustus 2010 bijkomende stukken aan de verwerende partij over te maken.

Waar de verzoeker verwijst naar het arrest nr. 92 397 van 29 november 2012 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest, met name dat de ambtenaar-geneesheer enkel onderzocht heeft "*of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte*", kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, met name dat de arts-adviseur vaststelt dat behandeling in eerste instantie dient te bestaan uit dieet en voldoende lichaamsbeweging. Aldus laat de verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Voorts laat de verzoeker gelden dat het bijna vier jaar duurde vooraleer hij een definitieve beslissing kreeg en dat deze werkwijze bij hem "*verwachtingen*" creëerde. Vooreerst wordt erop gewezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen en door de Vreemdelingenwet geen termijn voorzien wordt waarbinnen deze aanvragen moeten worden behandeld. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen, temeer nu *in casu* de verzoeker na het indienen van zijn aanvraag nog op verschillende tijdstippen medische attesten heeft ingediend. Bovendien blijkt niet dat door de behandelingsduur van de aanvraag de rechtszekerheid in het gedrang is gekomen of dat de gemachtigde is afgeweken van een vaste gedragslijn, of van

toezeggingen of beloften die hij zou hebben gedaan en die bij de verzoeker “*verwachtingen*” zouden (kunnen) hebben gecreëerd.

De verzoeker werpt nog op dat het onbegrijpelijk is dat de thans bestreden beslissing bijna dezelfde letterlijke motivering weergeeft als de twee vorige ingetrokken en vernietigde beslissingen en er geen rekening werd gehouden met de eerdere arresten van de Raad. Bij arrest nr. 123 355 van 29 april 2014 vernietigde de Raad de beslissing van 6 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf die de verzoeker op 16 augustus 2010 had ingediend ongegrond wordt verklaard (zie *supra*, onder punt 1.12.1.) omdat het bestuur een enger beoordelingscriterium hanteerde dan datgene van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verzoeker toont niet aan dat *in casu* opnieuw een strengere beoordelingscriterium dan datgene voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt gehanteerd. Voor zover de verzoeker doelt op de op 3 juni 2014 ingetrokken beslissing van 11 april 2014 waarbij de door hem op 7 maart 2014 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, wordt er op gewezen dat in de thans bestreden beslissing de ongegrondheid van de door de verzoeker op 16 augustus 2010 ingediende machtigingsaanvraag wordt vastgesteld en niet de onontvankelijkheid, zodat niet wordt ingezien in welk opzicht de motieven van de bestreden beslissing *quasi* hetzelfde zouden zijn als die van de genoemde ingetrokken beslissing.

Verder blijkt uit het betoog van de verzoeker, meer bepaald waar hij voorhoudt dat het “*(u)it de motivering van de arts-attaché lijkt (...) alsof verzoeker reeds een vergevorderde aandoening van zijn ziekte moet hebben of halfdood moet zijn, alvorens zijn aanvraag onvankelijk en gegrond zou verklaard worden*”, dat het onaanvaardbaar is dat de “*verwerende partij spijkers op laag water zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren*”, dat het “*duidelijk (mag) zijn dat verwerende partij er enkel op gericht is om de aanvraag van verzoeker ongegrond te verklaren en de aanvraag van verzoeker niet correct te behandelen*” en dat het “*uit het advies van de arts-attaché (...) lijkt alsof dat dit genomen is om een beslissing tot ongegrondheid te bekomen en NIET om de werkelijke gezondheidstoestand van verzoeker te beoordelen*”, een zeker onbegrip voor de negatieve beslissing. Deze beweringen vinden evenwel geen steun in de motieven van de bestreden beslissing of van het voornoemde advies van 4 juni 2014. Aldus toont de verzoeker hiermee geen schending aan van de in het middel opgeworpen bepalingen en beginselen, net zomin als met zijn overtuiging dat zijn aanvraag wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker werpt op dat hij aan een ernstige ziekte lijdt en niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, dat in de bestreden beslissing niets terug te vinden is over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medicijnen in Nepal, en dat de verwerende partij faalt om dit te onderzoeken terwijl de behandelende arts specifiek vermeldt dat de inname van medicatie nodig is. Vooreerst wordt erop gewezen dat de arts-adviseur in zijn advies van 4 juni 2014 erkent dat uit de door de verzoeker voorgelegde medische attesten blijkt dat hij lijdt aan diabetes type 2 en hypercholesterolemie en dat hij hiervoor wordt behandeld met medicatie. Evenwel oordeelde de arts-adviseur dat “*(a)angaande deze aandoeningen geldt dat behandeling in eerste instantie dient te bestaan uit dieet en voldoende lichaamsbeweging*”, dat er “*geen aanwijzingen (zijn) dat dit in casu niet zou volstaan*”, en dat “*(u)it het dossier valt af te leiden dat er op dit vlak geen enkele inspanning wordt gedaan daar betrokkene in gewicht blijft toenemen*”. De verzoeker brengt hiertegen niets in. Hij kan bezwaarlijk verwachten dat de arts-adviseur in dat geval nagaat of een aangepast dieet en voldoende lichaamsbeweging mogelijk zijn in het land van oorsprong.

Waar de verzoeker tenslotte nog verwijst naar de arresten nrs. 105 052 van 14 juni 2013, 108 656 van 28 augustus 2013, 107 337 van 25 juli 2013 en 107 483 van 26 juli 2013 van de Raad, dient nogmaals in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat de verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Met betrekking tot de door hem aangebrachte niet-medische elementen laat de verzoeker gelden dat deze, in tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt uiteengezet, niet werden bijgebracht in het verzoekschrift, doch wel in de loop van de procedure. De initiële aanvraag en de aanvullende stukken dienen evenwel als één geheel te worden beschouwd, zodat waar de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het heeft over “*het verzoekschrift*”, hieronder ook de aanvullingen dienen te worden verstaan. Hoe dan ook kan dit betoog niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing

leiden. De verzoeker weet immers duidelijk om welke niet-medische elementen het gaat, nu naar enkele hiervan in de bestreden beslissing wordt verwezen (“*m.n.: attesten school en inburgering etc.*”) en hij zelf te kennen geeft dat hij deze stukken in de loop van de procedure heeft gevoegd.

Voor zover de verzoeker nog laat gelden dat ook de niet-medische elementen in rekening dienden te worden gebracht en voorhoudt dat hij niet geacht kan worden terug te keren naar Nepal en alleen in te staan voor zijn onderhoud, terwijl hij ernstig ziek is en er niets of niemand meer heeft, weerlegt noch ontkracht hij de motieven in de bestreden beslissing dat “*met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen*” en dat “*de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven*”. Voorts wordt niet ingezien – en de verzoeker toont niet aan – dat de verzoeker niet voor zichzelf in staat zou zijn om in Nepal een aangepast dieet vol te houden en in voldoende lichaamsbeweging te voorzien.

Waar de verzoeker nog laat gelden dat hij op geen enkele manier kan afleiden waarom de arts-adviseur geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat hij nood heeft aan regelmatige opvolging en medicatie en of hij deze kan bekomen in zijn land van herkomst, wordt er nogmaals op gewezen dat uit het advies van de arts-adviseur van 4 juni 2016 blijkt dat “*(a)angaande deze aandoeningen geldt dat behandeling in eerste instantie dient te bestaan uit dieet en voldoende lichaamsbeweging*”, dat er “*geen aanwijzingen (zijn) dat dit in casu niet zou volstaan*” en dat “*(u)it het dossier valt af te leiden dat er op dit vlak geen enkele inspanning wordt gedaan daar betrokkene in gewicht blijft toenemen*”.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

4.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stouwen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.3.6. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zodat de verzoeker een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

4.3.7. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). De verzoeker zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

Waar de verzoeker nog laat gelden dat uit de acties van de verwerende partij op geen enkele wijze bleek dat zijn aanvraag ongegrond verklaard zou worden, is het de Raad volstrekt onduidelijk – en de verzoeker verduidelijkt niet – uit welke acties van de verwerende partij hij dit meende te mogen afleiden. Uit de stukken van het administratief dossier blijken alvast ook geen acties waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de aanvraag gegrond zou worden bevonden.

4.3.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf mei tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN